

тѣлото му, а изъ-подъ поясътъ стърчатъ сръбърнитѣ глaвички на пишовитѣ и дрѣжкитѣ на камата и ятагана. До него на земята лежи обкичената съ злато и сръбро пушка.

Дѣвойката съ златисти коси бѣше облѣчена просто, съ фустанъ и бунеду, но нейната хубость ѝ заменяваше всичкитѣ украшения — копринитѣ, цвѣтята, бисеригѣ и скъпоцѣннитѣ камане: нейнитѣ очи сж елмази, устата ѝ рубини, зѣбитѣ ѝ слонова кость, коситѣ ѝ прозраченъ кехлибаръ. Всичко въ нея диша животъ, всичко говори на очитѣ и сърдцето.

— Несравненна ти, моя гурия! Отъ кою небе Аллаха те е пратилъ въ тѣзи каменна пустиня, като звѣзда утѣшения на свойтъ нещастенъ слуга? Да бжде свѣтата Негова воля. Той е великъ и всемоушенъ!

Дѣвойката не разбра думитѣ, но разумѣ языкътъ на очитѣ и усмивката, и се зачерви.

— Азъ съмъ правнука на старийтъ Стефанъ изъ Нейково, Ганка, дъщеря на Георги.

— Не те ли е проводилъ при мене старийтъ Стефанъ, ангелъ ти мой? Той е нашъ баща и ние го почитаме като старъ дѣдо. Той прѣстана да живѣе както насъ, това е истина, но неговото сърдце и душа живѣятъ съ нашиятъ животъ. Не си ли е припомнилъ черно-мустакатийтъ Георги за другарѣтъ на своето дѣтинство?

— Мене не ме проводи при тебе старийтъ Стефанъ, нито баща ми Георги, тѣ нищо не знаятъ; азъ сама дойдохъ тукъ.

— Какъвъ ли пакъ благодатенъ джинъ*) те е завелъ въ тѣзи страшна пустиня?

— Никакъвъ джинъ не ме е довелъ тука, азъ сама дойдохъ при тебе Кушчу-Оглу.

Кушчинята я улови за ржката и искаше да я прѣгърне.

— Гурия ти моя! Ангелъ ти мой!

*) Джинъ — демонъ, ту добръ като ангелъ, ту зълъ като бѣсъ.